Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 571/2026
08.07.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Весне Мастиловић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из села ..., ..., чији је пуномоћник Марко Митић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, Жандармерија, Одред Жандрамерије у Нишу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2305/2025 од 20.11.2025. године, у седници одржаној 08.07.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2305/2025 од 20.11.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2305/2025 од 20.11.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1089/23 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име увећане плате за прековремени рад за период од фебруара 2020. године, закључно до октобра 2022. године, исплати укупан износ од 332.516,31 динара, и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом са датумима доспелости, све ближе наведено у овом ставу изреке првостепене пресуде, док је одбијен као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на досуђене износе за последњи дан у текућем месецу за претходни месец. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, изјављен од стране тужене. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкова парничног поступка у износу од 248.350,00 динара, и то на износ од 215.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2305/2025 од 20.11.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1089/2023 од 09.07.2025. године, у усвајајућем делу става првог изреке и ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, побијајући је у због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде за прековремени рад, у утуженом периоду. Побијана одлука којом је тужбени захтев усвојен донета је применом одредбе члана 153.,154. став 1., 155., 158., 163., 184. и 187. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 6/2016 ... 87/2018), као и одредби Посебног колективног уговора за полицијске службенике ("Службени гласник РС", бр. 62/19, 62/20- Анекс 1; 81/21 – Анекс 2), цитираних у образложењу нижестепених пресуда, на основу утврђеног чињеничног стања, да је тужилац у периоду, који је предмет тужбеног захтева, остварио сате прековременог рада које му тужена није обрачунала и исплатила у складу са наведеним одредбама материјалног права, при чему тужена није доставила доказе да је тужиоцу у спорном периоду омогућила коришћење слободних сати по основу остварених сати прековременог рада. Тужена уз ревизију није приложила другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Такође, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Стога по оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене, и из тих разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако

вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 23.02.2023. године, а поднеском од 17.04.2024. године, коначно је опредељен тужбени захтев. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 332.516,31 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ се ради о имовинскоправном спору у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић